

מסע הצלב נגד „הטירטור” הוא מגוחך וחסר-פרופורציות * לא הענישה היא שורש הרעה ומקור הבעייה, אלא חוסר-המשמעת בצה"ל

מי אחר-אי לטירטור בצה"ל

● איסוף 200 בידלרייגרות, כעונש על עישון בשעת מיוסדר (1)
 ● העברת אוהלים בלילה;
 ● כתיבת מישפס 2000 פעם (שנחשבה עונש כבד — אולי מפני שהנענש היה אנאלפבית?)
 ● נשיאת אלונקות עמוסות אבנים לראש גיבעה, לשם כתיבת המילה „ברדק”, כיסוי הכתובת בחול והכרזה בקול, ש„קברנו את הברדק” — הכרזה ללא כיסוי, שהרי ידוע וברור כי הברדק לא נקבר, אלא חי ומשגשג מאד;
 ● אילוף חייל שיישא מיכלי-מים ב„מסלול קשה”, כאשר התובעת (1) טורחת לציין, כי הנאשם ומפקדים אחרים „התנכלו לחייל והתעללו בו, כיוון שעמד על הזכויות שמגיעות לו ולחיילים אחרים... לאחר ויכוח עקרוני עם מפקדו הסמל”, אני מקווה ומשער כי אותה גברת צעירה, אחוזת להט ההגנה על הזכויות, לא שכחה לקבוע נחרצות, בשם הפרקליטות הצבאית, כי צה"ל הוא גם — או קודם כל — מועדון-יוכוחים, בעיקר „עקרוניים”, כתוצאה מעונש זה, כך נטען, לקה הנאשם

מאת — בנימין עמידרור הפרשן הצבאי של העולם הזה

הרמטכ"ל רבי-אלוף גור

אחרי מלחמת יום-הכיפורים החליט מי שהחליט, במערכת-הביטחון, כי הגיעה השעה לשפר את המישימת בצה"ל. אבל, כמו שניתן לצפות מצבא מקורי כצה"ל, כוונה התקפת-המישימת לא כלפי מפרייה, אלא בכיוון ההפוך — דווקא נגד אלה שלחמו לסכור במוי ידיהם את גלי חוסר-המישימת אשר, לפחות בתקופה שמייד אחרי המלחמה, גאו מאד.

כך זכה הציבור, לפתע, לקרוא ולשמוע דיווחים מסורטים על העמדתם לדין והעונשתם של מפקדים ווטרים — מש"קים וקצינים צעירים — אשר הואשמו והורשעו ב„טירטור” חייליהם, לרוב ביחידות או בבסיסים של אימון טירונים. באחרונה שכנו הגילויים, אבל לא דעכו. עדיין צצות ומופיעות גשמות טובות תורניות, שמתוך חרדה, אמתית או מעושה, ל„טובת בנינו שבמדים”, מעלים על הגרדום העיתונאי את הטירטור ואת עושיו. הפרשה כולה מלווה בכמה תופעות לא נעימות, המעמידות כאור לא-מחניף את הטיקור הגבוה של צה"ל ואת האחראים האזרי חיים למערכת-הביטחון. כבר אחרי עיון שטחי,

כל החיילים שמורטרו הפכו את המישמעת ואת הסדר הטוב

בדלקת-ריאות וסבל כוויות בגופו (דומה כי נכונה הגירסה, שנשא מיכל סולר, לא מים). זה, כמובן, באמת לא נעים, אבל דומה שהליקוי האמיתי היה במערך הטיפול הרפואי, אלא-אם-כי לקה החייל בהצטננות, והסמל החליט שהשעה כשרה לחדש את „הוויכוח העקרוני” ולא חדל, עד שווייך כי אומנם התפתחה ההצטננות ונעשתה דלקת-ריאות.

ל העניין והמהומה מעמידים את צה"ל, הפרקליטות הצבאית — ושר-הביטחון, אשר הוא אשר הורה להעמיד לדין קבוצה של תישעה מפקדים בבסיסי טירונים — באור מגוחך מאד. אך מעבר לגיחוך, וגרוע פי כמה ממנו, לא ניתנה תשובה לשאלה — אשר משום מה אף לא נשאלה — אילו אמצעים ננקטו נגד הטיירונים, על העבירות שעברו. נזכור, כי אין איש מכחיש, שכל אותם חיילים זכו בטיפול מפקדיהם רק מפני, ולאחר, שהסרו את המישימת והסדר הטוב — וחילוקיה-דיעות נוגעים אך-וירוק לשאלה,

הברדק לא נקבר הוא חי ומשגשג מאוד בצה"ל

ועוד יותר אחרי שנעמיק, קשה להבין על מה הרעש הנורא. האישימים, כפי שפורסמו, הם:

● השכמה באמצעות המיכתימיות, משיכת שקי השינה או התזת מים קרים על פרצופו של הטיירון, שצוה לקום אבל מסתבר שיש לו השגות משלו בנדון, וקודם שייצא ממישכו החמים, אין ברצונו אלא לממש זכות אלמנטרית של כל אזרח במדינה דמוקרטית, לשם ליבון הסוגיה ובירורה, בסימפוזיון תרבותי ושקט, עם כל מסקדיו הישירים — אשר, כמובן, כבר הקדימו לקום ממנו ואולי מסיבה זו רוחם קצרה;
 ● התייצבות בחגור מלא, לשם ריצת לילה בת אחד (1) ק"מ, מלווה ב„דחיפות” של המ"כ, מפני התי- הצעות למ"מ אשר התבטאה, בלשונו התמימה של הטיירון הנענש, בכך ש„הערתה לו אינו הערה שהיא בזמן האימונים”;